

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 431/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 14656/2013, sp. zn. Rvp 18425/2013 – Rvp 18426/2013, sp. zn. Rvp 20184/2013, sp. zn. Rvp 2306/2014, sp. zn. Rvp 2313/2014, sp. zn. Rvp 2666/2014, sp. zn. Rvp 2721/2014 a sp. zn. Rvp 2728/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 CoE 501/2011 z 22. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 20184/2013) a sp. zn. 6 CoE 53/2012 zo 14. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 2728/2014) postupom a uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 CoE 112/2012 z 26. júla 2012 (sp. zn. Rvp 2306/2014), sp. zn. 6 CoE 73/2012 z 31. mája 2012 (sp. zn. Rvp 2666/2014) a sp. zn. 4 CoE 60/2012 z 18. júla 2012 (sp. zn. Rvp 2721/2014), postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 CoE 88/2012 z 31. júla 2012 (sp. zn. Rvp 18425/2013) a sp. zn. 9 CoE 16/2013 z 31. januára 2013 (sp. zn. Rvp 2313/2014), postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoE 106/2011 z 31. mája 2012 (sp. zn. Rvp 14656/2013) a sp. zn. 11 CoE 68/2012 z 31. júla 2012 (sp. zn. Rvp 18426/2013), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 235/2012

z 12. júna 2013 (sp. zn. Rvp 20184/2013), sp. zn. 7 ECdo 100/2013 z 25. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 2728/2014), sp. zn. 5 Cdo 37/2013 z 28. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 2306/2014), sp. zn. 5 Cdo 89/2013 z 9. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 2666/2014), sp. zn. 1 Oboer 85/2013 z 11. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 2721/2014), sp. zn. 1 Cdo 265/2012 z 19. februára 2013 (sp. zn. Rvp 18425/2013), sp. zn. 2 Oboer 14/2013 z 28. októbra 2013 (sp. zn. Rvp 2313/2014), sp. zn. 2 Cdo 340/2012 z 13. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 14656/2013) a sp. zn. 3 Cdo 385/2012 z 19. februára 2012 (sp. zn. Rvp 18426/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 14656/2013, sp. zn. Rvp 18425/2013 – Rvp 18426/2013, sp. zn. Rvp 20184/2013, sp. zn. Rvp 2306/2014, sp. zn. Rvp 2313/2014, sp. zn. Rvp 2666/2014, sp. zn. Rvp 2721/2014 a sp. zn. Rvp 2728/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14656/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 24. júna 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 18425/2013 – Rvp 18426/2013), 6. augusta 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 20184/2013), 11. marca 2014 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 2306/2014 a sp. zn. Rvp 2313/2014), 18. marca 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2666/2014) a 21. marca 2014 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 2721/2014 a sp. zn. Rvp 2728/2014) doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o.

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uzneseniami Krajského súdu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 CoE 501/2011 z 22. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 20184/2013) a sp. zn. 6 CoE 53/2012 zo 14. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 2728/2014), postupom a uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 CoE 112/2012 z 26. júla 2012 (sp. zn. Rvp 2306/2014), sp. zn. 6 CoE 73/2012 z 31. mája 2012 (sp. zn. Rvp 2666/2014) a sp. zn. 4 CoE 60/2012 z 18. júla 2012 (sp. zn. Rvp 2721/2014), postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 CoE 88/2012 z 31. júla 2012 (sp. zn. Rvp 18425/2013) a sp. zn. 9 CoE 16/2013 z 31. januára 2013 (sp. zn. Rvp 2313/2014), postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoE 106/2011 z 31. mája 2012 (sp. zn. Rvp 14656/2013) a sp. zn. 11 CoE 68/2012 z 31. júla 2012 (sp. zn. Rvp 18426/2013) (ďalej len „krajské súdy“ a „napadnuté uznesenia krajských súdov“), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 235/2012 z 12. júna 2013 (sp. zn. Rvp 20184/2013), sp. zn. 7 ECdo 100/2013 z 25. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 2728/2014), sp. zn. 5 Cdo 37/2013 z 28. novembra 2013 (sp. zn. Rvp 2306/2014), sp. zn. 5 Cdo 89/2013 z 9. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 2666/2014), sp. zn. 1 Oboer 85/2013 z 11. decembra 2013 (sp. zn. Rvp 2721/2014), sp. zn. 1 Cdo 265/2012 z 19. februára 2013 (sp. zn. Rvp 18425/2013), sp. zn. 2 Oboer 14/2013 z 28. októbra 2013 (sp. zn. Rvp 2313/2014), sp. zn. 2 Cdo 340/2012 z 13. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 14656/2013) a sp. zn. 3 Cdo 385/2012 z 19. februára 2012 (sp. zn. Rvp 18426/2013) (ďalej len „uznesenia najvyššieho súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa

stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania.

V priebehu exekučného konania bolo uzneseniami okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajské sudy po podaní odvolaní zo strany sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdili napadnuté uznesenia okresných súdov a najvyšší súd následne dovolania sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol a súčasne v tom ktorom konaní rozhodol i o zamietnutí jej procesných návrhov na prerušenie dovolacích konaní.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti krajských súdov a najvyššieho súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec. Za relevantné pochybenie v postupe a rozhodovaní krajských súdov, ako aj najvyššieho súdu považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým účastníci exekučných konaní upozornení na neprijateľnú podmienku konania a mali možnosť sa k nej vyjadriť, čím bola sťažovateľka ukrátená o reálnu možnosť domáhať sa, aby všeobecné sudy konajúce v jej právnych veciach zohľadnili jej nesúhlas s touto neprijateľnosťou podmienky. Uvedeným postupom krajských súdov a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľky k porušeniu čl. 47 charty, teda k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy, ako aj práva na spravodlivý proces vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky tiež dopustil porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa *„neobrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, ktorú paradoxne v čase jeho konania už Súdny dvor Európskej únie riešil ani nevyčkal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora...“*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodit' dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd *„sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihliadnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva ak ubezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Najvyšší súd Slovenskej republiky si túto povinnosť nesplnil.“*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na viacero rozhodnutí Spolkového súdneho dvora Nemecka a Ústavného súdu Českej republiky.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 47 charty postupom a uzneseniami krajských súdov a postupom a uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajských súdov a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14656/2013, sp. zn. Rvp 18425/2013 – Rvp 18426/2013, sp. zn. Rvp 20184/2013, sp. zn. Rvp 2306/2014, sp. zn. Rvp 2313/2014, sp. zn. Rvp 2666/2014, sp. zn. Rvp 2721/2014 a sp. zn. Rvp 2728/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami krajských súdov

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajské súdy rozhodujúce v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajských súdov potvrdzujúcim rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajských súdov, postupom ktorých malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodit', že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajských súdov obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajskými súdmi, obdobné závery, ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajských súdov v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a jej zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcejmu z 2. bodu výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajských súdov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.C K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami najvyššieho súdu

Sťažovateľka v sťažnosti tiež namietala porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými boli ňou podané dovolania odmietnuté ako neprípustné.

Ústavný súd už uviedol, že: „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolania sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaných dovolaní nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. K námietkam uvedeným v sťažnosti ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nerozhodoval o veci meritórne, ale iba procesne, nezistiac dovolacie dôvody podľa § 237 OSP.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnené.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky, v zmysle ktorej pochybenie v postupe najvyššieho súdu, a teda porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, spočíva najmä v tom, že rozhodol o dovolaniach sťažovateľky bez toho, aby predtým podal žiadosť Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej sťažnosti podanej sťažovateľkou, v ktorom ústavný súd sťažovateľke podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny

názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu Nemecka, sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

Dôvody, pre ktoré všeobecné súdy nepovažujú za potrebné obracať sa na Súdny dvor vo veci vykladania smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých zmluvných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, preto ústavný súd považuje za akceptovateľné (bližšie napr. II. ÚS 304/2012) a sťažovateľkou predloženú argumentáciu k tejto otázke ústavný súd nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť záver o ústavnej konformnosti postupu najvyššieho súdu v napadnutých konaniach.

Na uvedenom nemení nič ani argumentácia sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že sťažovateľka mala možnosť sa oboznámiť s dôvodmi zastavenia exekučného konania z už uvádzaných dôvodov z uznesení okresného súdu, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadрила. Obdobne aj povinní z exekúcie, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom smere, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajské súdy v napadnutých uzneseniach náležite zaoberali a vyložili svoje závery, pre ktoré považovali uznesenia okresného súdu ako vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovaných prípadoch v konaní

na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom najvyššieho súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práva zaručeného aj v čl. 47 charty, dodržaný, čím k jeho porušeniu dôjsť nemohlo.

Na základe uvedených dôvodov boli preto sťažnosti sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. Keďže boli sťažnosti sťažovateľky ako celok odmietnuté, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach ústavný súd rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014